

driften og Evnen til at dække dens Udgifter, gælder jo ogsaa for Postvæsenets Vedkommende. Derfor vil vi ligeledes kunne slutte os til Forslaget om de forhøjede Posttakster.

Med Hensyn til Forslaget om Selvangivelse af Formue skal jeg gøre et Par Bemærkninger. Hvorvel det, den Gang selve Indkomst- og Formueskatteloven var til Behandling — jeg kan maaske endda sige de første Gange her i Rigsdagen —, var en Forudsætning, at man ikke skulde gaa til tvungen Selvangivelse, saa maa det erkendes, at jo mere man kommer til at beskæftige sig med Beskatning paa dette Omraade, i jo større Grad der bliver lagt Beslag paa Skat af Indkomst og Formue, des mere maa de, der har med Skattesager at gøre, beklage, naar det ikke er muligt at føre Beskatningen igennem saa fuldkomment og saa retfærdigt, som det nu en Gang er menneskeligt muligt, og derfor kan vi fra vor Side i Hovedsagen ogsaa godkende og billige dette Lovforslag. Det er ganske rigtigt, som det er udtalt, at det er betydelig lettere at opgive sin Formue, opgøre denne, end det vil være for adskillige at opgøre deres Indtægter. Jeg skal altsaa ogsaa anbefale Tilslutning til det paagældende Forslag, som jo i og for sig ikke er noget Skattelovforslag, men nærmest af administrativ Natur.

Anderledes forholder det sig med den øvrige Samling Lovforslag. Disse griber i høj Grad ind i Befolkningens Virksomheder og berører i høj Grad Befolkningens Interesser, hvilket jo ogsaa har givet sig til Kende gennem de talrige Henvendelser, der er fremkommet i Løbet af den korte Tid, disse Love har været til Behandling her i Rigsdagen. Disse Love deler sig i de direkte og indirekte Beskatningslove. Vort Partis Stilling til disse Beskatningsmaader er den, at naar der kan finde en indirekte Beskatning Sted særlig paa Luksusartikler uden at ramme Befolkningens Fornødenheder, saa har denne vor fulde Tilslutning. Den direkte Beskatningsmaade er, som jeg omtalte, allerede i høj Grad taget i Brug, og den Gang Skattesatserne i 1912 blev forhøjet, var man, jeg tror, jeg tør sige, baade fra det andet store Partis Side her i Tinget og fra mit Partis Side enig om, at nu var man egentlig naaet til den Højde, hvortil man burde komme. Naturligvis maa man under de ekstraordinære Forhold, vi lever under, tilsidesætte disse Betragtninger, saaledes at man maa gøre en langt kraftigere Brug af den direkte

Beskatning, end man under almindelige Forhold vilde anse for forsvarlig, men det bør dog ikke glemmes, at ved Siden af den store direkte Beskatning til Staten er der ogsaa i Kommunerne en meget stærk Benyttelse af den direkte Beskatning til Dækning baade af de almindelige kommunale Fornødenheder og til de Udgifter, som Dyrtidsloven foranlediger. Med Hensyn til de indirekte Skatter, der her er foreslaaede: paa Øl, Tobak, Vin og Skatten paa de ædle Stene og Smykker, kan vi principielt meget godt tiltræde dem, men naar man kommer til Enkelthederne, og Lovforslagene endelig skal udformes, saa bliver Spørgsmaalet, om man har ramt det rette. Med Hensyn til disse Love, om hvilke i øvrigt det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede) vil udtale sig yderligere, skal jeg tillade mig at bemærke, at medens man ved Ølbeskatningen fra Ministeriets Side er gaaet frem ad samme Bane som tidligere og har hævet den bestaaende Skat med et Par Øre og derved vel ogsaa har bevirket, at man ikke afbryder Brugen af denne Konsumartikel og gaar Glip af Skatten, er man ved Tobaksafgiftsskatten og Vinskatten gaaet en helt anden Vej. Det er et meget betydeligt Paalæg, der her er foretaget, men Formaålet med enhver Beskatning maa dog være at faa noget i Kassen, og det kunde gerne være, at man ved denne voldsomme Beskatning er kommet til at skyde over Maalet, saaledes at Ministeren ikke vil faa den Indtægt, han paaregner, af disse Objekter. Med Hensyn til Vinen gik Lovforslaget ved dets Fremsættelse ud paa en Fordobling. Lovforslaget er ændret i Folketinget, hvor man tillige har inddraget de private Beholdninger. Den højtærede Minister gav jo selv mange og stærke Grunde mod at gaa denne Vej. Men ikke desto mindre har Ministeren jo sluttet sig til denne Tanke. En Beskatning af de private Beholdninger er jo et ret nyt og mærkeligt Udslag af Lovgivningen, idet man her beskatter det, som er i Folks Eje, og som er købt under ganske andre Forudsætninger. En Beskatning af de private Beholdninger, for saa vidt de bliver gjort til Genstand for Omsætning og Overdragelse til Andenmand ved Handel, er jo sin Sag, men det Forbrug, de private selv gør af deres Beholdninger, som er købte under andre Forudsætninger og til ganske andre Priser, ligger dog helt udenom, hvad man hidtil har været vant til i Lovgivningen, og jeg tror ikke, det er heldigt at gaa frem ad denne Vej. Der er for mig ikke Tvivl